

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 7Co/353/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5616206790
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 02. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Mária Kašíková
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2018:5616206790.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Márie Kašíkovej a členov senátu Mgr. Františka Dulačku a Mgr. Kataríny Beniačovej, v právnej veci žalobkyne: M. R., nar. XX. XX. XXXX, bytom Z. XX, S., právne zastúpená: JUDr. Lenka Csikyová, advokáta, so sídlom D. XXX, S., proti žalovaným: 1/ Z. E., nar. XX. XX. XXXX, bytom L. XX, Z., 2/ B. X., nar. XX. XX. XXXX, bytom E. X, S., právne zastúpená JUDr. Jiří Martaus, advokát, so sídlom Ul. X Z. XXX/XX, F. Z., o určenie neplatnosti právneho úkonu, na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš č.k. 11C/168/2016-87 zo dňa 17. augusta 2017, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

Žalovaným 1/ a 2/ **p r i z n á v a** proti žalobkyňi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu v celom rozsahu a žalovaným v rade 1/ a 2/ priznal náhradu trov konania v plnom rozsahu.

2. Vychádzal z toho, že medzi stranami nebolo sporné, že žalovaná v rade 1/ darovala žalovanej v rade 2/ spoluvlastnícku podielu na sporných nehnuteľnostiach, bez toho, aby o tomto zámere vopred oboznámila žalobkyňu, ako spoluvlastníčku nehnuteľností a ponúkla jej nadobudnutie darovaných spoluvlastníckych podielov. Spornou bola iba skutočnosť, či došlo k prevodu vlastníckeho práva medzi blízkymi osobami, čím by žalobkyňi neprináležalo zákonné predkupné právo, ktoré sa vzťahuje aj na bezodplatný prevod spoluvlastníckeho podielu. Z vykonaného dokazovania nemal žiadne pochybnosti o tom, že vzťah medzi žalovanými v rade 1/ a 2/ je vzťahom blízkym. Skutočnosť, že tieto nie sú pokrvné príbuzné, je bez právneho významu, nakoľko § 116 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) za blízke osoby nepovažuje len osoby s pokrvnou väzbou. Aj s poukazom na samotný právny úkon, neplatnosti ktorého sa žalobkyňa domáha, keďže k darovaniu nehnuteľností v takmer všetkých prípadoch dochádza práve medzi blízkymi osobami, lebo akékoľvek darovanie nehnuteľností nie je bežnou vecou, ale predpokladá existenciu určitého blízkeho vzťahu medzi darcom a obdarovaným, v dôsledku ktorého darca bez akejkoľvek protihodnoty dobrovoľne znižuje svoj majetok v prospech obdarovaného. Považuje za vylúčené, aby k takémuto právnomu úkonu došlo slobodne a vážne medzi osobami, ktoré majú negatívny vzťah, ako to tvrdila žalobkyňa. Navyše, žalobkyňa neuniesla bremeno tvrdenia a ani nevysvetlila, v čom mala spočívať tvrdená formálnosť darovania nehnuteľností jej vlastnej dcére. Naopak, žalované presvedčivo a logicky argumentovali, z akých dôvodov pristúpili k uzatvoreniu darovacej zmluvy, čím sa pre žalovanú v rade 2/ a jej rodinu zabezpečilo plnohodnotné užívanie rodinného domu v jej výlučnom vlastníctve. Z výpovede strán sporu mal za dokázané, že vzťah žalovanej v rade 2/ k žalovanej v rade 1/ je na podstatne vyššej

úrovni ako vzťah žalovanej v rade 2/ k žalobkyni, čiže vzťah dcéry a matky. O náhrade trov konania rozhodol v súlade s ust. § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

3. V zákonom stanovenej lehote proti rozsudku podala odvolanie žalobkyňa, pričom namieta nesprávne zistený skutkový stav a nesprávne právne posúdenie, ako aj to, že rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov. V konaní bolo nepochybné, že medzi žalovanou v rade 1/ a 2/ nejde o vzťah na základe biologickej - pokrvnej väzby, keďže vzájomne nemajú žiadneho spoločného predka, ale ide o vzťah ak je to možné nazvať tzv. „nevlastných sesterníc“. Je vylúčené, aby šlo o blízke osoby podľa § 116 OZ, a to príbuzného v priamom rade súrodenca či manžela. Preto vo veci bolo potrebné skúmať, či je vzťah možné subsumovať pod vzťah blízkych osôb v zmysle generálnej klauzuly. Pri posudzovaní, či osoba bude pociťovať ujmu spôsobenú inej osobe ako vlastnú a či to posudzuje dôvodne, súd nebude vychádzať z duševných stavov určitej osoby, ale predovšetkým z hľadiska objektívneho a spoločenského. Blízkymi osobami podľa generálnej klauzuly môžu byť príbuzní, ktorí nie sú blízkymi osobami už z dôvodu príbuzenstva, t.j. príbuzných pobočnom rade tretieho a ďalšieho stupňa a osoby žijúce s niekým v spoločnej domácnosti, ktoré s ním nie sú príbuzné, ale vytvorili spolužitím v spoločnej domácnosti vzťah obdobný rodinnému vzťahu. Je toho názoru, že z vykonaného dokazovania nevyplývalo, aby kvalita a intenzita vzájomného vzťahu medzi žalovanými mohla byť kvalifikovaná a dosahovať úroveň predpokladanú v § 116 OZ. Obidve nikdy spolu nebývali a neboli v dennom kontakte. Navštevujú sa a stretávajú sa približne tri až štyrikrát do roka, a to pri určitých rodinných udalostiach a sviatkoch a sú v telefonickom kontakte. Nie je možné uveriť, aby osoby, ktoré celý život žili vo veľkej vzdialenosti a do dospelosti sa stretávali len raz ročne cez prázdniny u starých rodičov, si vzájomne vybudovali tak blízky vzťah, ako u osôb žijúcich spoločne v jednej domácnosti, ktorých dennodenný život je vzájomne prepojený. To, že sa navštevujú a majú priateľský vzťah, nemožno medzi nimi samo o sebe zakladať vzťah blízkych osôb. Poukázala na ustanovenie nového Občianskeho zákonníka Českej republiky, ktorý vymedzil blízke osoby iba na manžela, súrodenca a príbuzných v priamom rade, aby tak nevznikali obdobné problémy. Má za to, že je nesprávny záver súdu o existencii blízkeho vzťahu medzi žalovanými, ktorému má nasvedčovať samotná skutočnosť uzavretia darovacej zmluvy. K prevodu nedošlo na základe podnetu a iniciatívy žalovanej v rade 1/ ako prejav nezištnej lásky, ako to pri darovaní vždy býva, a to s poukazom na jej výpoveď, keď uviedla, že k prevodu došlo z dôvodu, že žalovaná v rade 2/ s manželom ju mali požiadať o vyriešenie prístupu k rodinnému domu. Je ťažko uveriteľné, aby žalovaná v rade 1/ opakovane bezodplatne prevádzala na svoju nevlastnú sesternicu spoluvlastnícke podiely na nehnuteľnostiach (rodinnom dome, pozemkoch), ktoré nadobudla po svojich predkoch a ku ktorým má podľa jej tvrdení citovú väzbu, a to zvlášť, ak ide o nehnuteľnosti v tak lukratívnej lokalite, ako je Bobrovník. Žalovaná v rade 1/ ako aj jej matka nikdy predtým neboli ochotné darovať svoje spoluvlastnícke podiely ani žalobkyni, ani jej nebohému manželovi napriek tomu, že v rozhodnom čase boli vzťahy veľmi dobré a nebohý manžel žalobkyně sa o tieto nehnuteľnosti dlhodobo na vlastné náklady staral a k tejto dohode nedošlo, nakoľko vždy bola sporná výška náhrady za spoluvlastnícke podiely. V neposlednom rade má za to, že rozhodnutie je nepreskúmateľné z dôvodu absencie náležitého odôvodnenia. Strohé konštatovanie, že súd nemal žiadne pochybnosti o vzťahu blízkych osôb, nespĺňa kvalitatívne požiadavky na odôvodnenie súdneho rozhodnutia a nie je presvedčivý. Úlohou súdu bolo skúmať, či vzťah žalovaných je vzťahom blízkych osôb a ak áno, jasne a zrozumiteľne uviesť, na základe akých dôkazov a akých úvah tento záver prijal. V tejto súvislosti poukázala nálezy Ústavného súdu SR IV. ÚS 14/07, III. ÚS 311/07 a na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 1ObdoV/10/2012. Navrhuje napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a zároveň si uplatnila trov odvolacieho konania.

4. Žalované v rade 1/, 2/ sa k odvolaniu žalobkyne nevyjadrili.

5. Krajský súd Žilina ako odvolací súd v zmysle ust. § 34 CSP po zistení, že odvolanie podala včas strana sporu proti rozsudku, proti ktorému je prípustné odvolanie (§ 355 ods. 1, § 359, § 362 ods. 1 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) preskúmal rozhodnutie v intenciách ustanovenia § 379 a § 380 CSP a napadnutý rozsudok v zmysle ust. § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

6. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku ako aj konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že súd prvej inštancie v prejednávanej veci zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností, na podklade vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým záverom a prejednanú vec ako vecne správnu posúdil. Nakoľko odôvodnenie písomného

vyhotovenia rozsudku zodpovedá kritériám uvedených v ust. § 220 ods. 2 CSP, odvolací súd konštatuje správnosť týchto dôvodov, v plnom rozsahu sa s ním stotožňuje a v podstatných bodoch naň odkazuje. Na zdôraznenie správnosti odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie poukazuje iba na niektoré ďalšie skutočnosti (§ 387 ods. 2 CSP).

7. Jednou z odvolacích námietok bolo, že rozhodnutie súdu prvej inštancie trpí nedostatočným odôvodnením, a to najmä, že obsahuje iba strohé konštatovanie, že nemal žiadne pochybnosti o vzťahu blízkych osôb. Je potrebné uviesť, že právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo sporovej strany na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva ako aj z rozhodnutí Ústavného súdu SR totiž vyplýva, že tak základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ako aj právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru, v sebe zahŕňajú aj právo na rovnosť zbraní, kontradiktórnosť konania a odôvodnenie rozhodnutia (II. ÚS 383/2006); právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu.

8. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a nie sú prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov; ktoré by popreli zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Ústavný súd SR vo svojej judikatúre opakovane zdôraznil, že nezávislosť rozhodovania všeobecných súdov sa má uskutočňovať v ústavnom a zákonnom procesnoprávnom a hmotnoprávnom rámci. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia (§ 220 ods. 2 CSP) musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Všeobecný súd by mal vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení svojho rozhodnutia dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda inými slovami, na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. Všeobecný súd pritom musí súčasne vychádzať z materiálnej ochrany zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov sporových strán (IV. ÚS 1/2002, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07). Z práva na spravodlivé súdne konanie v tejto súvislosti vyplýva aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentami a návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05, II. ÚS 76/07).

9. Odvolací súd dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie spĺňa vyššie uvedené kritéria pre odôvodnenie rozhodnutí v zmysle ust. § 220 ods. 2 CSP, a preto ho nemožno považovať za nedostatočne odôvodnený. Odôvodnenie rozsudku zodpovedá základnej štruktúre odôvodnenia rozhodnutia. Následnosti jednotlivých častí odôvodnenia a ich obsahové (materiálne) náplne, zakladajú súhrne ich zrozumiteľnosť i všeobecnú interpretačnú presvedčivosť. Súd prvej inštancie jasne a dostatočne vysvetlil právne dôvody, pre ktoré žalobe žalobkyni nevyhovel. Náležite sa vysporiadal s otázkou blízkeho vzťahu žalovaných v rade 1/ a 2/ v bode 21 odôvodnenia napadnutého rozsudku, pričom vychádzal z výpovedí strán sporu, ako aj výpovedí svedkov, ktoré sú bližšie opísané v bodoch 2., 3., 5., 8., 10., 11. až 16 odôvodnenia. Rozhodnutie presvedčivo a zrozumiteľne odôvodnil v čom videl blízky vzťah žalovaných v rade 1/ a 2/, z ktorého dôvodu považoval napadnutú darovaciu zmluvu za právny úkon medzi blízkymi osobami.

10. Podľa ustanovenia § 116 OZ, blízkou osobou je príbuzný v priamom rade, súrodenec a manžel; iné osoby v pomere rodinnom alebo obdobnom sa pokladajú za osoby sebe navzájom blízke, ak by ujmu, ktorú utrpela jedna z nich, druhá dôvodne pociťovala ako vlastnú ujmu.

11. Podľa ustanovenia § 117 OZ, stupeň príbuzenstva dvoch osôb sa určuje podľa počtu zrodení, ktorými v priamom rade pochádza jedna od druhej a v pobočnom rade obidve od najbližšieho spoločného predka.

12. Z citovaných ustanovení vyplýva, že osoba blízka je vymedzená dvojakým spôsobom, a to jednak v závislosti na určitom príbuzenstve alebo manželstve fyzických osôb, a jednak v závislosti na iných vzťahoch. V prvej kategórii ide o príbuzné v priamom rade, t.j. predkovia a potomkovia (rodičia a deti, prarodičia a vnuci, atď.) a príbuzných v pobočnom rade (súrodenci) a spadajú do nej taktiež manželia (po dobu trvania ich manželstva). Tieto osoby sa pokladajú za osoby blízke bez ďalšieho, teda bez toho, aby tu bola významná kvalita a intenzita ich skutočných vzájomných vzťahov. Druhú kategóriu osôb blízkych tvoria iné osoby v pomere rodinnom alebo obdobnom, ktorých vzájomné vzťahy sú na

takej úrovni, že by ujmu, ktorú utrpela jedna z nich, druhá dôvodne pociťovala ako ujmu vlastnú. V rodinnom pomere sú ďalšie osoby v pobočnom rade, ako sú napr. teta, ujo, synovec, neter, bratrance a sesternice, atď. Za vzťah obdobný pomeru rodinnému možno považovať najmä vzťah švagrovský (t.j. vzťah manžela k príbuzným druhého manžela), vzťah manžela k dieťaťu druhého manžela, vzťah druha a družky a pod., tiež založený na tom, že jedna osoba druhej v minulosti zachránila život. V týchto prípadoch je však podmienkou, aby kvalita a intenzita skutočných vzájomných vzťahov osôb bola taká, že by ujma vzniknutá jednej z týchto osôb, bola druhou z nich dôvodne pociťovaná ako jej vlastná ujma; a popísaný vzťah prítom musí byť daný u oboch osôb navzájom (nestačí, ak pociťuje dôvodnú ujmu jednej z týchto osôb druhá z nich ako ujmu vlastnú bez toho, aby tomu tak bolo aj naopak). Záver o tom, či by ujmu, ktorú utrpela jedna z osôb k pomere rodinnom alebo obdobnom pomere rodinnému, dôvodne druhá z nich pociťovala ako ujmu vlastnú, je založený predovšetkým na citových väzbách týchto osôb a na ich intenzite. Za splnenie týchto podmienok majú iné osoby v pomere rodinnom alebo obdobnom postavenie osôb k sebe navzájom blízkych bez ohľadu na to, či žijú v spoločnej domácnosti. Ak je pre posúdenie právneho úkonu významné, či k nemu došlo medzi osobami blízkymi, je nutné vzájomný vzťah účastníkov právneho úkonu posudzovať so zreteľom k okamžiku, kedy bol právny úkon urobený.

13. Súd prvej inštancie v posudzovanom prípade správne vyhodnotil vzťah medzi žalovanými ako vzťah medzi osobami v pomere obdobnom rodinnom, keď z vykonaného dokazovania výsluchom žalovaných v rade 1/, 2/, svedkov, manžela žalovanej v rade 2/, synov žalovanej v rade 2/, syna žalobkyne a zároveň nevlastného brata žalovanej v rade 2/, ako aj suseda pri spornej nehnuteľnosti JUDr. F. Z. mal preukázané, že tieto ako malé deti trávili spoločné prázdniny u starých rodičov žalovanej v rade 1/, pričom žalovaní v rade 2/ brali ako vlastnú a mali za to, že T. R. tým, že sa oženil s matkou žalovanej v rade 2/, zároveň si žalovaní v rade 2/ i osvojil. To, že žalovaní v rade 2/ prijali do rodiny ako vlastnú, vyplýva i z toho, že matka žalovanej v rade 1/ bola na svadbe žalovanej v rade 2/ (hoci žalobkyňa namietala, že na tejto svadbe nebola žalovaná v rade 1/, avšak uvedené žalovaná v rade 1/ vysvetlila tým, že v tom čase sa starala o maloleté dieťa, čo jej bránilo zúčastniť sa tejto svadby). Z dokazovania vyplynulo, že žalované, i keď bývajú vzdialene od seba, sa naďalej i v súčasnej dobe navštevujú, sú v telefonickom kontakte a taktiež sa navzájom poznajú i ich deti. Rovnako i tieto deti trávili spoločne prázdniny na Liptove. Syn žalobkyne a nevlastný brat žalovanej v rade 2/ potvrdil, že keď boli malé deti, v detstve trávili spoločné prázdniny, avšak následne už sa nevedel vyjadriť k vzťahu žalovaných navzájom. Svedok JUDr. F. Z., ktorý nie je príbuzný žiadnej zo sporových strán a je vlastníkom susediacich nehnuteľností, potvrdil, že žalované sa stretávajú v Bobrovníku a nikdy z ich strany nepočul nijaké zvady. Hluk z rodinného domu počul iba vtedy, keď bola v rodinnom dome žalobkyňa. Žalovaná v rade 1/ oslovovala v písomných, tak i v ústnych prejavoch počas celého konania žalovaní v rade 2/ ako sesternicu. Potom je i logické jej vysvetlenie v písomnom vyjadrení k žalobe zo dňa 31. 05. 2017 (č.l. 52) „napokon, veď to bol môj pozitívny vzťah k B. a jej chlapcom, prečo som sa rozhodla pre darovanie časti majetku práve jej“. Na uvedenom nič nemení ani skutočnosť, ako to žalobkyňa prezentuje vo svojom odvolaní v časti III. bod 2, že žalovaná v rade 1/ uviedla, že k prevodu sporných nehnuteľností došlo z dôvodu, že X. (žalovaná v rade 2/ spolu s manželom) ju mali požiadať o vyriešenie prístupu k rodinnému domu v jej vlastníctve, z čoho by malo vyplývať, že k prevodu titulom spornej darovacej zmluvy nedošlo na základe podnetu a iniciatívy žalovanej v rade 1/ ako prejav nezištnej lásky, ako to pri darovaní vždy býva. Ak aj skutočne žalovaná v rade 2/ mala požiadať žalovanú v rade 1/ o vyriešenie prístupu k rodinnému domu, je vecou žalovanej v rade 1/, že uvedené sa rozhodla riešiť darovacou zmluvou a nie kúpnu zmluvou. Počas celého konania prezentovala, že má blízky citový vzťah k žalovanej v rade 2/, preto sa rozhodla pre darovanie nehnuteľností. Darovanie nehnuteľností, ktoré majú vyššiu hodnotu, nie je bežnou vecou, a preto sa predpokladá, že k darovaniu dôjde v prípade, že medzi účastníkmi darovacej zmluvy, teda medzi darcom a obdarovaným, je blízky vzťah.

14. Z vyššie konštatovaného je možno uzavrieť, že žalované v rade 1/ a 2/ sú osobami v pomere obdobnom rodinnému a existuje medzi nimi taký citový vzťah charakterizovaný kvalitatívne tak, že by ujmu, ktorú by utrpela jedna z nich, druhá dôvodne pociťovala ako ujmu vlastnú.

15. Vzhľadom na nedôvodnosť odvolacích námietok žalobkyne, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil, a to vrátane súvisiaceho výroku o trovách konania, ktorý nebol osobitne napadnutý odvolaním.

16. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. Úspešnými stranami odvolacieho konania boli žalované v rade 1/ a 2/, a to v celom rozsahu, preto im súd priznal proti odvolateľke - žalobkyňi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom

rozsahu. O výške náhrady trov konania následne rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozhodnutia (§ 262 ods. 2 CSP).

17. Rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)